

Vymrští se hned a začne tancovat

—

Petr Motýl

Městská knihovna v Praze

e-kniha • Praha • 2026

Vymrští se hned a začne tancovat

Petr Motýl

Znění tohoto textu vychází z díla Vymrští se hned a začne tancovat tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Stöhr ve Zlíně v roce 2002.

§

Text díla (Petr Motýl: Vymrští se hned a začne tancovat), publikovaného Městskou knihovnou v Praze, je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno Autorským zákonem č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci Creative Commons Uveďte původ-Nevyužívejte komerčně-Zachovejte licenci 4.0 Mezinárodní.

Verze 1.0 z 13. 11. 2026.

OBSAH

SŮL 7
Do Prachovic 8
Mezi Svatým Mořicem a Züriche 9
Finančník? 10
Halali 11
Příběh se dvěma mrtvolami a nevhodným poučením 12
Za vsí 13
Na středisku 14
Píseň o sýru 15
Se psem 16
Na kole pro součástky 17
Z městečka 18
Tříbení důvtipu? 19

PETRŽELKA 20
Stuha 21
Nikdo nic netušil 22
Střední Čechy 23
Černá kronika 24
Báseň s opravou 25
Mužné sporty 26
Kožíšek 27
Hradba z písku 28
Opravdu? 29
Rozhovory 30
Kráska a zvíře 31
Alchemilla vulgaris 32
Ještě o krásce a zvířeti 33

CIBULE 34
Zcizená báseň 35
Bylo nebylo? 36
Nerozluštěná tajemství některých starých českých měr a vah 37
Zázraky míst 38
Vtipy 39
Ondřej a Alena 40
Pod kopcem 42
Vzorná obsluha 43
Spáči 44
Křesťanské písně 45
Píseň s refrénem 46
Nad městečkem 47
Co se to děje? 48
Břevnov — Litoměřice 49
Několik jmen, dat a míst 50
Z městečka 51
V tišinách 52
Skrz 53

OLEJ 54
Kmocháček 55
Na Petříně 56
Žádná maličkost 57
V zimě 58
Pohled dějin 59
Historka 60
Na nákup 61
Sojčí pírko 62

Obrázek z pomezí západních Čech 63
V cizích krajích 64
Sen 65
Na hřišti 66
Poklady 67
Marná snaha 68
Vápenec 69
Definitivní 71

SŮL

Do Prachovic

otisk zubů na zmačkaném papíru
kostrbatý jako okraj hromady štěrku pod náspem
po kterém projíždí vlak k vápencovému oku krajiny
k jejímu vyrvanému a rozporcovanému srdci
ještě tepajícímu v ocelových zubech radlic nakladačů
a jeho šedá krev
usazená pod nehybným poklopem mlhy a nízkých
mraků
na holých lednových větvích v zahradách
a u silnice podél trati
šedá krev sypká jako mouka a lnoucí jako sůl
k sliznicím naděje
prchavé a pomíjivé a kostrbaté
jako otisk zubů na zmačkaném papíru

Mezi Svatým Mořicem a Züriche

v kotlině ózero
u ózera drei Deutschmeister
a zavšivený Zeitgeist

Švicrland ach Švicrland
kde do tvých snů má lásko
vchází ve dvojstupu ruskíje milianěri

Švytcrland ach Švytcrland
kde se okrově zbarvený Frankenstein
dostaví na schůzku vždy na vteřinu přesně

Finančník?

Kdo rychle dává, dvakrát dává,
a pak si medí v zahradách.
Odjíždí expresem Lyon—Praha
a navždy mizí v dálavách

jak jarní vítr nad osením v Polabí,
jak tichý stesk a melancholické nálady
dlouhých a osamělých večerů
s lahvovým pivem a vodou teplající ve džberu

a s káněte kroužícím nad údolím.
Kdo rychle dává, dvakrát dává,
v Bordeaux a v Avignonu spává,

když na Kostelec padá letní splín
a vedrem zalyká se každá věta.
Komáři a chrpy. A smutek světa.

Halali

smečky štěkají
koně dusají
červené fraky se ženou ve štvanici
lesem i rovinou:
v podivuhodném skladišti
zvaném paměť
ve kterém scházejí všechny žárovky

Příběh se dvěma mrtvolami a nevhodným poučením

zločinec vešel do bytu
zaslechl šramot
a okamžitě a bez rozmyslu zahájil palbu

když usedl střelný prach
a světlo lustru ozářilo tmu
zločinec zjistil že není v bytě
ale uprostřed antarktických plání v roce 1912
a že zaslechnutý šramot byl posledním zakašláním
umírajícího Roberta Falcona Scotta
pak i zločinec rychle umrzl

poučení:
bylo by dobré zajít do parlamentu
a konečně prosadit zákon
postihující výrobce nesprávných vchodů
domů
ulic
osob
a obzvláště časů

Za vsí

stříbrný drak
chrlí oheň
na zamrzlém rybníce

obrysy postav
vystřihané z papíru
se zasouvají
za šedé kmeny stromů
v loutkovém divadle
strašně studeného dne

Na středisku

přijdu k doktoru
a on člověče vy ještě žijete?
šedý zákal ztvrdlá játra rakovina hrtanu ledviny v prdeli
a jak se vám chodí špatně viďte?
ale proč docela dobře povídám
jako křepelka frčím na svých dvanáct piv
a pak se valím domů jako medvídek
a co práce zastanu
vrtám frézuju postarám se o čtvrt hektaru zahrady
a louky pokosím až nahoře v kopcích
se švárou dělám na autech
a v létě chci hodit novou omítku na barák
no jak se mi chodí docela dobře proč
a jak vám jakpak vám tady po ordinaci?
a doktor říká
no já se divím že ještě žijete
a já povídám
no tam kde pomáhá touha a barvy duhy na obzoru
a on najednou strašně pobledne

Píseň o sýru

tak zraj sýre zraj
a provoň celý kraj
až za Chrudim
tak smrď sýre smrď
ať se pýchou nadme hruď
a praskne
tak přines všechno krásné
klasickou čistotu
pokoru i prostotu
a co můžeš spasit spas
sýre zrající náš
kterým lze pohlédnout až za smrt

Se psem

hele jedno štěně si vezme kluk vod nás z práce
von má domek támhle na Starým Kolíně
a druhý Jirka Vaňků tady z Lobzů
víš kterej jak vypadá furt jako nateklej bledej
a třetí si nechám já
a budu s nim bydlet po vagónech jako ňákej hrabě
jak budou stavět koridor tam a zpátky a ještě na sever
neboj se za mě náhradu nemaj
a vezmi si to neni pes to je malej medvěd
když doroste váží sto kilo a mluvěj vo něm v televizi
tak jako jednou vo mně pamatuješ
a vo mý špíně za nehtama vo kýblech mejdlový vody
jako kdyby to bylo dneska jako kdyby to bylo zejtra
a od včerejška až kdovídokdy napořád
víš co to znamená když někdo řekne Boží Oko?

Na kole pro součástky

krajina ještě mokrá po ranním dešti
a otevřená hluboko do roviny rozplývající se
v bělavé páře
houbař s košíkem
a přední kolo bicyklu proklouzne na písku v zatáčce
polní cesty
dolů přes vonící louku
a dlouhé sluneční louče prosvítají kolem kmenů borovic
a rozsvěcují žlutavou trávu na kopci
pak pod vrbami podél tmavé vody potoka
k Bačalskému mlýnu

krajina ještě mokrá po ranním dešti
a tak dlouze a důvěrně tesklivé
okouzlené objetí vlastní duše
vznášející se v rychle se ohřívajícím letním vzduchu
a maličko a krůpěj praskne
vlčák zuřivě štěká u vrat sbiják se dere skrz asfalt
a chlapi sundávají z auta pytle s cementem
lahváče vzadu na stole kde ženská v kytkovaných šatech
maže chleby a krájí tlustá kola z tyče salámu

Z městečka

zadržený pohyb
měkké světlo v okně

v parku sníh
vločka na rtu
jehličí
tvář zčervenalá mrazem

Tříbení důvtipu?

DÝMKA KRÁTKÁ
FAJFKA DLOUHÁ
LULKA ZAHNUTÁ

krátká dlouhá fajfka?
lulka zahnutá dýmka?
fajfka?

a tak dál a dál
po celé dlouhé zimní večery
aniž by se grafické propojení jednotlivých složek
poskládalo do tvaru Hvězdy Betlémské
a vyfrčelo na jasnou a studenou oblohu

PETRŽELKA

Stuha

lesklá modrá stuha
se probouzí v mokrém listí olší
přesmykne se
a s podzimním soumrakem
dům od domu jde zabíjet
hudba tmy se sesouvá na město
oči vylézají z důlků
plíce marně lapají po dechu
nezůstává už nic
a přece je třeba ráno vstát
uvařit čaj někam odjet odejít
přečkat čas až do soumraku
kdy se mokrá lesklá stuha
přesmykne v listí olší
a dům od domu jde zabíjet

Nikdo nic netušil

30 let cucal bonbónek
a chodil v pestrejch hadrech jak tukan
i když jinde by takovýho dříče nesehnali

takovýho co když popadne cihlu
hned s ní prosviští stavbou hluboko pod základy
a další měsíc ho hledají a vykopávají

takovýho co se kleštěma připne k drátu
a pak pokračuje po mosazi a bronzu
až k nevídaným 560 voltům
veselícím se mezi prsty a skrz naskrz prošoupanou
podrážkou

30 let cucal bonbónek
a pak znenadání odešel do důchodu
všichni zůstali úplně paf

Střední Čechy

zatímco kramáři s matrjoškami
září na Královské cestě barvami vodky a duhy
románské kostelíky v Polabí
hnijí od kořenů jak přestárlé vrby
a jak žebráci o berlích Karlovkou
bloudí po nocích lány kukuřice a řepky
chrastí kostmi hrobek
jako sirkami
mrkni se
teď
a
vážně to nebude pěkný pohled
na duhu a vodku zabloudilou v lebkách
v podzimních sklepeních u Kolína
na jarní lány zářící jasnou zelení
mezi Klementinem a Týnem

Černá kronika

zakryje si svetrem oči
a splývá ke hvězdám
uhranutá sletem zimních hvězd
nad černí svých řas
kterými přehrnuje svět
jako maličkou skořápku mušle
suvenýr z dávné dovolené rodičů v Bulharsku

tak dávno
svetrem oči
srdce prsty
lásku smrtí
svinstvem z fabrik rozežraný ksicht
pod splavem u strojních mlýnů na Labi

Báseň s opravou

milují se jako andělé
a ne aby byli dva a zadělávali na třetího
který je pak sežere
ale copak láska je jen vrhat stín
do beznaděje času
a šňupat tabák
v krámku s cedulí Koh-i-noor

oprava:
poslední řádek má správně znít
v krámku s cedulí Solo Sušice

Mužné sporty

smutný fotbalista
nahoře bez

a vyjmout dvě kůstky
rybě světa z týla

zkusit najednou obojí
a možná nastane absolutní tma
s kterou si neporadí ani právník z Čáslavi

nahoře fotbalista
bez smutných kostí
a světící tylová ryba
věčný mráz a led

a zbývá snad už jediné:
bacit uprostřed března prase
aby na druhé straně vypadlo embryo
které uštrikuje úplně nový vesmír

Kožíšek

kožíškem jí přebíhaly myši
a v noci
jí užíraly slámu z vlasů
a obrázky z knih

v okně bez záclony
jak sako na ramínku
pověšený smích
skřípání aut a ostrých malých zoubků

z kožíšku jí problýskávaly
korálkové oči lasic a kun
jejich tlapky po krajkovém prádle
jako praskajícím zmrzlým maliním

Hradba z písku

hradba z písku
ve které uvízne každá střela
z písku tak jemného
že zasype každou štolu
a když ji chceš přelízt
tak se utopíš

hradba z písku
ve které ocelové potrubí
kysne jako mléko
a jehož zrna
nechávají rozpustit se ve vzduchu
štíhlé trupy letadel
a rozmažou obraz
i nejbystřeji cválajícího satelitu

z oprýskaného smaltovaného cedníku
tiše se odsypávající hradba z písku

Opravdu?

na odvrácené straně Měsíce
jako za všemi záludnostmi vepřového ovaru
a záhyby lásky převalujícími se v zelenavých vodách
ze kterých se vynořuje Jezerní Panna
s ocelovým mečem lehce pronikajícím kůží
svaly kostmi vědomím spánkem
s lesknoucím se mečem obroubeným kosatci a lekníny

za jehličím na zdech samoty a zasychající krví
jako za všemi záhadami absolutně bílých hvězd
a horké a pálivé dršťkové polévky

Rozhovory

v gotickém sklepě
a sudy vína rozumíš
padaly do nás a po schodech
jako žáby do rybníka
který do rána vyschne na troud
a vzplane

a jiný povídá
v Číně tam si na barytonsaxofon nezahraješ
nanejvýš tak na tenora nebo altku
víš jak jsem se těšil
a po hraní na utopence s octem a na pivečko
ani nevíš jak jsem rád že jsem doma

Kráska a zvíře

pokrytá stříbrem
a veškerou slávou snu
a přelétavá jak smrt
s lebkou prosvítající pod bledou pletí

a v posledním
v opravdu posledním doteku
ozve se brum brum
a medvěd sklenic plzeňského piva
za večer vypil padesát

Alchemilla vulgaris

smysly ponořené v hudbě
jako ještě před chvílí prsty ve vodě potoka
pěšiny v maliní a ostružiní
hořící kohoutky luční ze kterých tryská požár léta
a zvonky okrouhlolisté oznamují vstup lásky do města
s kamennými věžemi kostelů a hradem zářícím
jako vteřina věčnosti chvějící se v kapce rosy
uprostřed sametové zeleně listu kontryhelu

Ještě o krásce a zvířeti

když třicátého října k večeru
na hřbitově vítr chrastil listím na hrobech
medvěd pil pivo budějovické

CIBULE

Zcizená báseň

V neděli večer
setkal jsem se omylem
s básníkem Motýlem.

Vyšel jsem na chodník
a došlo mi:
je to básník podvodník.

Jiří Plešek, Skořepka, 6. 8. 2000

Bylo nebylo?

skomírající černá labuť
vlahé letní noci
šustí vlakem tiše doklapávajícím do stanice
pozlacené neóny a očekáváním spousty peněz

dřevěné terasy
pára stoupá nad doširoka rozprostřenou řekou

pak se závratí po prknech
na parník kotvící u břehu sídliště
a budík na talíři u hlavy postele
nikdy nezapomíná na čas objezdu

Nerozluštěná tajemství některých starých českých měr a vah

stopa — 29,6 cm
libra — 0,513 75 kg
palec — 2,16 cm

kdysi nad tím mudroval
ale pak trávil celá léta v zajetí
zobcových fléten
a ve stříbrných perlách jejich tónů
ukládal své štěstí
jako mrkev na zimu
v suchém písku v tmavém sklepě

stopa — 29,6 cm

ne tohle už pro něj opravdu nebylo

Zázraky míst

zázraky míst
za poodhrnutými větvemi smrčků
kde se nad měkkým vřesem
zdvihají štíhlá těla břízek
a louče slunce přepadávají hřebeny jehličí
do trsů trávy ještě mokrých rosou
zázraky míst
za květovanou košilí poodhrnutou na zápěstí
kde modře vykvétají roky kriminálu
vůně mundúru a betonové zdi
a vrzání lesknoucích se bachařových bot
zázraky míst
za třpytícími se stříbrnými prsteny
na strašně bledé ruce
a za řetízkem na krku s tajnosnubným znamením
Apokalypsy a naprosto vše objímající lásky
zázraky míst
děsivé a v křišťálech naděje probleskující
zázraky míst

Vtipy

nahlas vyprávěné vtipy
a jejich jak uhlí skládaný smích
a pak ty neslyšné
tiše předoucí v třpytícím se skle
a vycházející ze tmy
až daleko za rohem hospody
ve vločkami postříbřených kabátech
chlápků křupajících sněhem nočního parku
a v ženských očích za kterými se vrací film večera
zatímco tělo lhostejně drkotá stanicemi
odloženo na sedadle osobáku do Kolína

nahlas vyprávěné a ty neslyšné
pronikající čas a šramotící v něm
jako myši ve sklepě s obilím

Ondřej a Alena

už od nedělního večera
myslím na příští sobotu
na tebe Ondřeji
až přijedeš na motorce k nám do městečka
až zatroubíš pod naším oknem
až zaparkuješ na náměstí

pohleď milý
z makových polí jsou mé oči
a má touha *z moří zapadlých za sluncem*
jako rozžhavený plát zlata je mé tělo
a jako jasný smaragd má duše v něm

ti říkám vole tahle Alena
boží pichna!
kozy trojky dlouhý vlasy
černý vikslajvantový kozačky
no jo to už jsem všecko zažil viď
ale s ní je to fakt jiný
ti říkám neskutečnej mrd
a ještě si s ní o čemkoliv pokecáš

pro tebe milá
se napínají svaly mých paží jako ocelové struny
pro tebe bije mé srdce a dme se hruď
a všechny mé síly si podmaňují svět
jen aby ti ho mohly přinést k nohám

a právě ve chvíli
kdy si ona v pokoji prozářeném očekáváním
dopínala zip na vikslajvantových kozačkách
Ondřejovi v zatáčce u Špírků podklouzlo kolo
vpálil do stromu a bylo po něm
i po velké lásce

Pod kopcem

ponorná řeka
plná hudby noci

a koncem května spousta nového listí trávy much
přání spečených jako zrna štěrku v právě pokládaném
asfaltu

Vzorná obsluha

z řízků servírovali jenom strouhanku
a z whisky jenom led
pak se ukázalo
že materiálu není nazbyt
ze slunce zbývalo něco jako uždíbnutý kus sýra
a ze světa trocha smetí v koutech
a z hvězd a nebe chumel pavučin
prý že bylo málo lásky
kecy
každopádně za strouhanku bez řízků
a led bez whisky
dvě kila a nemusíš vracet zpátky
velkej dík!

Spáči

jako bumbrlíček

žahadlo

o větývku o větev
dám tam játra a počkám

půjdu ale
a za život se něco stane

Křesťanské písně

v hospodě na housle fidlaj
zelená půllitrů
a moře písku moře marnosti moře světa
slova přetržená jak červi

v hospodě na housle fidlaj
málem by se posrali

Píseň s refrénem

ústřižek filmu
se všemi jeho vzdálenými zvuky

refrén:
sója nahliněná

jako když v domě modláře
hořely mlhy
a náhle bylo světlo
jako nikdy nebylo

refrén:
sója nahliněná

a pak se kalný zrak zalije sněhem

refrén:
sója nahliněná

a ona přehodí přes mrtvolu noci
jakýsi hnědý svrchník
a stíny obestřou smysly
jako hebký kašmírový šál

refrén:
už žádný refrén

Nad městečkem

pelichavé počasí
šedý svetřík
a holé vlhké větve vrb

žluklá polévka a mrtví psi
v krajině s Veronikou
namalované na hnijící červené desce

Co se to děje?

choděj čtyři už půl roku denně
a nejmenší si dává jídlo dvakrát a dvanáct piv
a dvoumetrovej s ramenama jak jeřáb
sní jenom polívku a vycucá tři malý

bydlej nahoře v Edenu a makaj v lese
a už půl roku
malinkatý neroste
a z obra neubývá

Břevnov — Litoměřice

náušnice s modrými kameny
a pod černými šaty černá podprsenka
a žádné kalhotky
jen bolest vyholená až na kost
a s prvními podzimními mrazy smrt
emigruje z plání nad městem na venkov
a bezradně bloudí pod jinovatkou
v nekonečných rozoraných polích

Několik jmen, dat a míst

Arcangelo Corelli 1653—1713
(virtuóz na housle a skladatel)
Řím

Georg Philipp Telemann 1681—1767
(takové ty ozdůbky v neděli k obědu)
Hamburk

Joseph Haydn 1732—1809
(zvaný papá)
Vídeň

Henry „Old Brown“ Cartier asi 3000 př. n. l. — 1987
(borovice osinatá)
východní svahy Sierry Nevady

ale bylo to opravdu tak jednoznačné?

Z městečka

nesmírné skály lásky
v černých pěnících se mořích
a hradech jejich vln
a dlouhé osamělé večery
v důvěrně známých hospodách
a úzkých uličkách malého městečka
zapadající slunce
sklouzává za strom obalený zrajícími hruškami
tmavnoucí nebe kříží stihačka
a bílá čára za ní se rozplývá
jako sůl v hrnci vody na elektrickém vařiči
jako naděje v měkkých křivkách polí
jejichž lodě s nadouvajícími se plachtami
odplouvají do tmy v přístavech kopců
zvedajících se proti právě vycházejícím hvězdám
třpytícím se jako mince zapomenuté na stole

V tišinách

a tam žili na březích širokých řek
s hladinami jako žlutavý olej
tam kradli ječmen a štěrk a lešenářské trubky
důvěru očí a pohybů jako suché listí v lesích
tam si brali životy a čas
lhostejnými prsty jako cukr k čaji okurky k sekané
a bílou mlhu mazali na chléb
aby oči osleply srdce se zavřela vědomí utichla
tam daleko na březích širokých pomalých řek
s hladinami jako žlutavý olej

Skrz

smrkovou kůrou
cestou ze šišek
pápěřím

zvukem trub
maticí lesa
šílenstvím

okem věčnosti

OLEJ

Kmocháček

zchátral jste kmocháčku?
zchátral jsem zchátral
žloutenka a rozhrkaná játra
ječná zrna a páteř v prdeli
a rozfiknutá šlacha na prstu
jak když jsem se vracel z hospody
upadl jsem do střepů lásky
zchátral jsem zatraceně zchátral
co vám mám povídat
a nejhorší je
že už ani nejsem kmocháček

Na Petříně

na Petříně sníh
a koruny stromů změklé nízkou mlhou
žlutavé světlo tam kde býval Hrad

noc temných ohňů
a čarodějek vystrkujících nehty a zcuchané vlasy
z dávno profláknutých děr pod Hladovou zdí

v ohybech hlasů smyčců slz
prosvítá tichá radost
a smolná hvězda nízko nad kopcem
jako kdyby ani nesbírala po domech
zaschlou a zlou černou a mastnou krev

Žádná maličkost

vzdychala v posteli
ale její hlas se ozýval z plátna
nejbližšího pornokina
tak jako když jedla
a na jazyku a patře cítila chuť smrti
a pelyňku ze hřbitovní restaurace na kopci

kde nepomůže domácí lékař
ani inferno rozsáhlých prostor letní noci
zbývá se ptát:
máme setrvávat v hříchu
aby se tím hojněji projevila milost?
a komu pak budeme podobni ve svém zmrtvýchvstání?

V zimě

hnědý stůl
na něm zářící jablko
za okny sníh

sypký právě napadlý sníh
jako doposud neporušená stránka ticha
ještě než se objeví
první otisky tlap vlčáka
a šněrovacích strážáckých bot
než zavolám ze dveří maringotky:
„Tak jak, Franto? Jako vždycky?“
než: „Tak, tak. Jako vždycky,“ odpoví Franta
a zmizí ve stěně lesa

nízké šedé mraky
třpytící se vločky
ve větvích

Pohled dějin

z čedičového útesu na pobřeží
ošlehaného vichry a bouřemi
uzříš v moři Němců
převalující se klubko tvrdých českých hlav
jako obrovskou chobotnici
jež nenadále z hloubi vod
vyplula na chladnou šedavou hladinu

a do aleje mramorových korintských sloupů
vchází nezpochybnitelný idol a kráčí
a jeho majestátní šedivé vousy a vlasy
najednou vypadají jako zelené

okna na náměstí se šklebí
jako oči vzteklých lišek
a v kasárnách se k svačině podává
absolutní chléb

Historka

Římská Akademie
přijímá malíře do svých řad
a papež v rudém hedvábí
jako už kdysi u Raffaela
s pečetním prstenem a kusem
plesnivého papíru v ruce

jako už kdysi u Raffaela
a pak u Reynoldse a Bacona
šustící látka na nekonečných chodbách
Andělského hradu v noci a samotě
šerosvit na halapartnách stráží
Filip IV. povolává Velasqueze zpátky do Madridu
aby načrtl ještě pár infantek

Na nákup

pro sebe:
pět piv, čtvrtku chleba, salám, sýr
konzervu leča s klobásou

pro ptáčky:
syrový lůj, ovesné vločky

pro šéfa, kdyby přijel:
kafe

pro smutek světa:
podívat se od hřbitova, jak se soumrak žene přes kopce
jako ohromný černý kůň s vyhaslýma očima

pro Josefa z údržby:
lahev fernetu

Sojčí pírko

ve sklepě převracející se mokré a tajemné sudy
jako Katčiny noci
tam kde rovina vkládá svůj teplý a měkký jazyk
mezi dlouhé a oblé linie kopců
a polyká bělostnou páru zdvihající se z lesů po dešti

perlové závěsy Katčiných nocí perlové knoflíky
obepínající hedvábí a jako ohňostroj tryskající
kouzlo lásky
s vůněmi všech jejích zvířat utkaných ze závrati krve
a stahujících se šklebů zmaru
utkaných z Katčiných vlasů protékajících slzou snu
jako živý náhrdelník smrti průhlednou blyštící se slzou
odrážející se v šedavém naprasklém zrcadle

Obrázek z pomezí západních Čech

svítalo nad alpským stavením
na nůžkami šera opižlaném okraji Šumavy

hadí jed a mocné údery tympán nenávisti
pařez spálený bleskem do podoby psa

nekřtěňátka a karkule a mór a stín lancknechta
levkoj v rozpadlém kamenném okně

svítalo
ale ne zas moc

V cizích krajích

už se těší na teplé jídlo v klínu hor
prochází háji skořicovníků a platanů
oliv a cedrů
stoupá vůní tymiánu a pryskyřice
a nerad odpovídá na otázky větru
ticha a samoty
stoupá stále vzhůru kosodřevinou a vřesem
šedavým kamením a stíny rozeklaných skal
s límci a čepkami třpytícího se sněhu na vrcholcích
a nerad odpovídá na otázky
nízko nad sráznými hřebeny
všetečně přeletujícího majora Gagarina

Sen

jako ze snu o plese
jako ze snu o Zuzce
hladké a pevné
pod zelenkavými šaty

a všechen hluk hudby v sálech
a všechno ticho pod kameny v rozbořených zdech
kam chybějícím stropem nahlížejí přesýpací
hodiny hvězd
a kde kapky deště sklouzávají po vystouplých
lícních kostech

jako ze snu o plese
o opuštěném mlýnu
o barvách půlnoci
a zrezavělých hřebech

Na hřišti

s odkvétajícím sluncem na hřišti u řeky
v začínajícím podzimu
kdy na městečko padá
prach z loktů všech nesplněných nadějí
a snů léta vyhořelého v dlouhých alejích vlnících se
v polích
z šedavých holubích křídel zmarněného času
ještě pořád se zrcadlících v lesknoucích se kapkách
pod splavem
a v tmavém hřebenu lesů nad opuštěnou vápenkou

na hřišti u řeky
s pivem a krabičkou startek jako na konci světa
míč se naposledy zatřepetá v záclonách branky
správce pozhasíná v šatnách a otočí klíčem v zámku
převrhne poslední fernet a ztratí se v šeru
které jako vata líčidlo
pohlcuje prořídlé větve topolů a olší na březích
a pak už tma a noc šátrá a dohmatává prsty
v přízraky obrací stíny ve střechách
a škube v játrech lásky a pak už neuhne
neprostupná a vyhlazená v dokonalý tvar

Poklady

večer který zní líp
než drnčící kapří měchýř
v rukou prostého všeuměla

brusle sviští na ledu
dlouze a smutně

tak nechť rozlévají víno
a rozezní lesk rolniček a trubek
a lesních rohů a pozounů
a skřípot krys a luskání rozmačkaných švábů
ať se jak kunda rozhrne opona
ve spleti listí ve stráni
jako v nekonečném divadle
chorobném a zlatém
a chvějícím se ve slabinách slávy

no a vidíš
pořád si jenom koledoval o průser
a pak z ničeho nic odříznul Matku Milosti
jediným tahem autogenu

Marná snaha

a když se domluvili a vyhnali ji
když celou zimu spala v lesích pod vyděšenými smrčky
a v promrzlých jeskyních ticha
a jedla sníh a ptačí zob tmy
a jíním pokryté jehličí samoty
a probírala se ledovým štěrkem náspu trati
který se jí v prstech měnil v perly
tehdy když si mysleli že se jí navždycky zbavili
a její kosti spálili a popel rozházeli u cest
voda zatopila sklepy a marnost a beznaděj oči
světlo jako sklo vypadávalo z dlaní
a jako rtuť se hemžilo po podlahách
a nedávalo spát
a všechny její doteky oživly po domech
v uličkách a v parku a na mokrých lavičkách u řeky
a jako by už nic nebylo jako předtím
a noci rozdávaly šmirglpapír a oživené jehly po tuctech
a tonuly v plamenech
s jejím až příliš zřetelným obrazem

Vápenec

zlaté oči zrní
se sypou do červených vagónů
ve studeném zeleném světle
vlamujícím se do noci
jako vrstvy právě odstřelených skal
vysoko v tekoucí naftě kopců

rozdvojená touha
vidlička v konzervě vepřového masa

a chladný stisk ulice v ranní mlze
převrhne osamělé tělo
z objetí bahna v mělké studni
do mokrého sevření sudu s vytlučeným víkem i dnem

na co se ptám
pořád znova jako uvadající květy kosatců
v černé vodě plné hádanek a rašeliny a smrti
tlející litina a buk

já nerad pane praporčíku
po hmatu a po kořínku uvadlém
jak vlahé mýdlo snu

sáhnul po světle nablejskanejch lamp
a fešáckejch plavek
modrá se zelenou

kotoulející se sněhová slova
a plamínek přišeptávající slib
cihlový prášek

v mechu prsti a zářící trávě
ve vlhkém lese
s kovovým třpytem archandělů
krev
a absolutně bledé vlasy
na plovoucí hlavě Kristově

Definitivní

„tohle jsem napsal černou tužkou
na zelený plech“
napsal někdo černou tužkou
na zelený plech vrat
parku v Heřmanově Městci

a víc už není co dodat

Petr Motýl
Vymrští se hned a začne tancovat

Edice Poezie
Ilustrace na obálce Alicia G. Monedero/Shutterstock.com
Korektura Jaroslava Bednářová
Technická redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 13. 11. 2026

ISBN 978-80-274-5279-8 (epub)
ISBN 978-80-274-5280-4 (pdf)
ISBN 978-80-274-5281-1 (prc)

KNIHOVNA?
KNIHOVNA!

Využijte **prostor**
pro studium, setkání,
kulturu i relax.

Stahujte **e-knihy zdarma**
z e-knihovna.cz, prohlížejte
digitalizované tituly na
digitalizovane.cz.

Sledujte **videocasty**
a přednášky na
youtube.com/@knihovnaPraha.

Půjčte si obraz v Artotéce,
audioknihu, CD, film
nebo deskovou hru.

Tvořte se dřevem, papírem,
barvami, kůží i látkami.
Otevřený ateliér DOK16,
Atelier Jezerka a Kreativní
centrUM v Ústřední knihovně.

Navštivte přednášky,
koncerty, autorská čtení,
filmové projekce, akce
pro děti. Sledujte
mlp.cz/akce.

Městská
knihovna
v Praze

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

Vyzkoušejte svět
virtuální reality.
Více na mlp.cz/vr.